

τὴν μετάφρασιν τοῦ Φιέσκου, ἔργου παρέχοντος μεγίστας δυσχερείας κατὰ τὴν μεταγλώττισιν, ὡς δύναται νὰ βεβαιώσῃ πᾶς ὁ χάριν ἀσκήσεως περὶ τὴν γερμανικὴν μελετήσας ἢ μεταφράσας ἀποσπάσματα ἐξ αὐτοῦ. Καὶ τὴν μετάφρασιν ταύτην τὴν γενομένην ἑλληνιστὶ ὑπὸ ξένου ἀνακηρύττει ἐξαιρετόν αὐτὸς ὁ γερμῶν πρόταξις τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὁ κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆς. Ἡ τοιαύτη κρίσις καὶ ἡ εὐμενὴς ὑποδοχὴ ἧς θέλει τύχῃ τὸ ἔργον τοῦ Γερμανοῦ πρίγκιπος παρὰ τῷ ἑλληνικῷ κοινῷ, θέλουσι βεβαίως ἐνθαρρύνει αὐτόν, ὅπως, καθὰ προτίθεται, ὡς τάχιστα φιλοτεχνήσῃ καὶ ἄλλου γερμανικοῦ δράματος τὴν μετάφρασιν, καὶ διὰ νέας ἡγεμονικῆς δωρεᾶς πλουτίσῃ τὴν ἀρτιγενῆ ἡμῶν λογοτεχνίαν.

Ὁ πρίγκιψ Βερνάρδος εἶνε τὴν σήμερον συνταγματάρχης καὶ διοικεῖ ἐν σύνταγμα τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Προσηνὴς τὸν χαρακτῆρα, μειλίχιος τοὺς τρόπους, εὐγενὴς τὴν καρδίαν ἐν πᾶσι, καταλείπει ταῦτα προκειμένου περὶ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, καὶ ὅπως συγκρατήσῃ ὑπὸ σιδηρᾶν πειθαρχίαν τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὀπλίτας καθίσταται, λέγουσιν, ἔστιν ὅτε αὐστηρότερος καὶ βιαιότερος ἴσως τοῦ δέοντος. Τὸ κατ' ἐξοχὴν δὲ πληροῦν τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀδρότατον αἶσθημα εἶνε νῦν ἡ στοργὴ πρὸς τὸ μονογενὲς τέκνον, τὴν μικρὰν καὶ χαριεστάτην Φεοδώραν.

Ὡς εἶπον, ὁ πρίγκιψ τοῦ Σάξεν Μάινιγγεν ἐπεσκέψατο δις τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ περιοδείαν ἦν ὄλως ξένος πρὸς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, κατὰ τὴν δευτέραν ἐνόησε ἀτελῶς τοὺς ὁμιλοῦντας. Ἐπιχειρῶν τρίτην περιοδείαν ἐν προσεχεῖ μέλλοντι θέλει δυνηθῆναι νὰ ἔλθῃ εἰς πλήρη συνάφειαν πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν κατέχων τόσον τελείως τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. Γνωστὸς δ' ἐν τῷ ἐφεξῆς χρόνῳ καθιστάμενος καὶ δημοφιλῆς, ὁ εὐγενὴς τοῦ Φιέσκου μεταφραστής, θέλει τύχῃ ἐκ τοῦ σύγγεγυς θερμῆς καὶ ἐγκαρδίου δεξιότητος ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅπερ καὶ μακρόθεν νῦν ἀπειθύνει πρὸς τὸν διαπρεπῆ φίλον αὐτοῦ βχθυτάτης εὐγνωμοσύνης χαιρετισμόν.

Ἐν Λειψία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

Ὁ σκεπτόμενος ἄνθρωπος εἶνε κηρὶον ἀνημμένον. Ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζῃ, καταναλίσκεται.

Ἄληθὴς εὐτυχία διὰ τὸν ἄνθρωπον δὲν ὑπάρχει ἄλλη παρὰ ἐκείνη τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς ἄλλους.

Ο ΥΠΟΥΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὁ Ροβέρτος ἠσθάνετο τὴν ὄρεξιν νὰ θέσῃ ἀποτόμως τὸ τέμα τῆς συνομιλίας εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο. Ἐσέβετο ἀκόμη ἐν τῷ γυναικίῳ ἐκείνῳ, ὅπερ νῦν καλῶς ἐγίνωσκε, τὴν ἰδανικὴν γυναικίαν, ἣν ἐπίστευεν ὅτι συνήντησεν εἰς τὸν βίον του, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ἀκουσίως ἤθελεν ἐκφύγει τῶν χειλέων του μετ' ἀποτόμου τινὸς φράσεως κανεῖς ἐκ τῶν λογισμῶν του, οἵτινες ἐδάρουν τὸ στῆθός του.

— Μ' ἐννοεῖτε κελῶς; ἐπανελάθει ἡ Ἑλλην μετὰ βραχεῖαν σιγὴν. Εἶμαι ἡ κόμησσα Μομβρέν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἀναγνωρίζουν ὡς τοιαύτην.

— Ἐνόμιζα, ἀπήντησε τότε ψυχρῶς ὁ κόμης, ὅτι εἴχετε δεχθῆ τὴν συμφωνίαν...

— Τὴν συμφωνίαν; Ποίαν συμφωνίαν;

— Ν' ἀνκητήσῃ ἕκαστος ἡμῶν τὴν ἐλευθερίαν του! Ἡ Κυπριανὴ ν' ἀνήκῃ εἰς ἐμέ. Σεῖς νὰ λάβῃτε μέρος τῆς περιουσίας μου καὶ νὰ ἔχητε πλήρη ἐλευθερίαν βίου.

— Ναί, τὸ παρεδέχθη αὐτό, εἶνε ἀληθές, εἶπεν. Ἄλλ' ἦτο πλάνη. Εἶνε κάτι τι τὰ χρήματα· ἀλλ' εἶνε μηδὲν παραβαλλόμενα πρὸς τὸ ὄνομα. Πρὸς τούτοις ἐβαρύνθη πλέον νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀσπασθῶ τὴν θυγατέρα μου. Τὸ ἐννοεῖτε αὐτό, δὲν εἶνε ἀληθές;

Ἄστραπὴ πατρικῆς στοργῆς ἔλαμψεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ Ροβέρτου, ἐνῶ δὲ ἐσυλλογίζετο τὴν Κυπριανὴν, τὸ χεῖλός του συνεστέλλετο ὑπὸ μειδιάματος συγκινήσεως, ἐν ᾧ ἐνυπῆρχεν ἡ ἐπιθυμία ἀσπασμοῦ.

— Πρέπει νὰ μ' ἐλησμόνησεν ἡ κόρη μου! Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ πιστεύω ὅτι δὲν τὴν ἐκάματε ν' ἀπομάθῃ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς της.

— Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, οἵτινες τὴν ἀνατρέφουν, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ κ. δὲ Μομβρέν, συνειθίζουσιν νὰ τὴν διδάσκουν καθ' ἐσπέραν νὰ λέγῃ τὴν προσευχὴν της, εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται καὶ τὸ ὄνομά σας.

— Ἄ!.. εἶπεν ἡ Ἑλλην.

Καὶ προσέθηκε σχεδὸν ἀποτόμως ἐν εὐχαριστῶν, τὸ ὅποιον ἐν τῇ ταχύτητι μεθ' ἧς ἐλέχθη ἐφαίνετο σκαῖον.

Εἶτα διὰ μιᾶς:

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν Κυπριανὴν! εἶπεν.

— Νὰ τὴν ἰδῆτε, ἔστω! Ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀναθρέψετε!

— Ἄ, φίλτατέ μου Ροβέρτε! προσέξατε!.. Καθίστασθε αὐθάδης!.. Εἶνε ἐλάττωμα, τὸ ὅποιον

δὲν εἴξευρα νὰ εἴχετε ἄλλοτε!.. Ἐἶνε ἀληθές, προσέθηκεν ἀναλαμβάνουσα τὸ εἰρωνικόν της ὄφρος, ὅτι ὁ χαρακτήρ μεταβάλλεται ὁμοῦ μὲ τὰς ὁρέξεις... Καθίστασθε ἐπιθετικὸς ἴσως κἄποτε, ὅταν πρόκειται περὶ ἐμοῦ... καὶ πῶς νὰ εἶπω; εἰδωλλιακός... μάλιστα αὐτὴ εἶνε ἡ κατὰλληλος λέξις!.. ὅταν πρόκειται περὶ ἄλλης.

Καὶ τὸν ἐβλεπεν ἐκ νέου μὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ ὀξύ καὶ χλευαστικόν, ὅπερ ἐφαίνετο ἐτάζον τοὺς λογισμοὺς τοῦ νεαροῦ κόμητος, διαπερῶν αὐτὸν μὲ τὴν ὀξύτητα τρυπάνου.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ κ. δὲ Μομβρέν.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ἐξηγηθῶ. Καταλαμβάνετε κάλλιστα.

— Καταλαμβάνω μόνον ὅσα μοῦ λέγουν μετὰ πάσης εἰλικρινείας. Ἀλλὰ τὰς διαβολὰς καὶ τὰς συκοφαντίας δὲν τὰς καταλαμβάνω ποσῶς.

— Καλὰ λοιπόν· ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι καὶ αἱ ἐπαρχιακαὶ πόλεις ἔχουν τὰς μικρολόγους φλυαρίας των, ὅπως καὶ αἱ παρισιναὶ λεωφόροι... καὶ ὅτι ὅπωςδήποτε εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ τις ἀγνωσόμενος ἐν Τρουβίλλῃ ὅταν κληθῆται κύριος δὲ Μομβρέν καὶ ὑπὸ τοιοῦτο ὄνομα εἶνε ἐγγεγραμμένος μακρὺς φαρδύς εἰς τὸν κατάλογον τοῦ ξενοδοχείου.

— Εἰς τὴν Τρουβίλλην; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ναί, εἰς τὴν Τρουβίλλην. Ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν εὗρισθε καὶ αἰς ἐκεῖ, μία νέα ἀξιώχστος, ὡς λέγουν, ἥτις δὲν σᾶς ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορος... Ὁ κ. Ρεβίλ μοῦ τὸ εἶπεν αὐτό... "ὦ! αὐτοὶ οἱ δημοσιογράφοι!.. Τὰ πάντα εἰξεύρουν! Καὶ ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ἡ δεσποινὶς Βερδιέ....

— Ὅχ μοῦ κάμετε μίαν χάριν, εἶπεν ὁ κόμης διακόπτων αὐτὴν ἀποτόμως. Μὴ ἀναμιξήτε ποσῶς, σᾶς παρακαλῶ, εἰς τὰς ἐξηγήσεις μας τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖτε. Σᾶς προειδοποιῶ περὶ τούτου.

— Διάβολε!.. Μοῦ τὸ λέγετε, ὡς νὰ μοῦ ὑπηγορεύετε διαταγὴν.

— Εἶνε ὁπωσοῦν καὶ τοιαύτη.

— Καὶ ὡς νὰ ἦτο ἀπειλὴ ἡ διαταγὴ αὕτη!..

— Ἄς υποθέσωμεν ὅτι εἶνε μόνον προειδοποιήσις. Ναί· σᾶς παρακαλῶ νὰ σεβασθῆτε μερικὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα σεῖς δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε, καὶ μερικὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζετε!

Καὶ πάλιν ἐπεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς "Ἐλλεν τὸ ἀνησυχητικόν ἐκεῖνο μειδίαμα, ὅπερ ἰσαγγήνευεν ὡς τὰ λιμνάζοντα ἐκεῖνα ὕδατα, ἃν προκισθάνεται τις τὸ βάθος καὶ τὴν παγερότητα.

Μετὰ τινα στιγμὴν εἶπε σαφῶς:

— Ἡ κόμησσα Μομβρέν, φρονῶ, ἔχει τὸ δι-

καίωμα νὰ γνωρίσῃ τοὺς πάντας, πρὸ παντὸς δὲ ἄλλου τὰ ἄτομα, ἄτινα ἰδιαζόντως ἐνδιαφέρουσι τὸν σύζυγόν της.

— Ἄ!.. εἶπεν ὁ Ροβέρτος· ἡ κόμησσα Μομβρέν!.. Ἐπανέρχασθε εἰς τὸ ζήτημα;

— Ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ τὸ λύσω.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ κόμης λαμβάνων μίαν ἔδραν καὶ τοποθετῶν αὐτὴν ἀντικρὺ τῆς Ἀγγλίδος ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς τραπέζης, ἃς ὁμιλήσωμεν καθαρὰ, καὶ ἃς εἴπωμεν ἀπᾶξ διὰ παντὸς ὅ,τι ἔχομεν νὰ εἴπωμεν. Τί θέλετε;

— Δύο τινά· τὴν θυγατέρα μου καὶ τὸ ὄνομά μου.

— Τὸ ὄνομά σας;

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ ἐδώσατε.

Ὁ Ροβέρτος ὠρότατος, μὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα κεκλιμένον πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, προσήλου ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα του· αὕτη δὲ ἐρείδουσα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, μὲ τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν, δάκνουσα μόλις τὴν ἄκρην τῶν ὀνύχων τῆς δεξιᾶς χειρός, ὑφίστατο τὸ ὄργιλον ἐκεῖνο βλέμμα μετ' ἐξαιρέτου χάριτος, αἱ δὲ μακρὰί βλεφαρίδες τῶν ὀφθαλμῶν της ἐταπεινοῦντο ἐνίοτε, ὡσεὶ μνηκνόμεναι ἐπὶ τῶν ὡς γαλῆς κορῶν της, παρέχουσα εἰς αὐτὰς ἠπιότητα ἀγχίνου καὶ ἀπιστον.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ κ. δὲ Μομβρέν, σᾶς ἠγάπητα καὶ σᾶς ἐλάτρευσα. Δὲν ὑπῆρξεν εἰς τὸν κόσμον ἔρωσ πλείονα ἔχων πεποιθήσιν καὶ πλεον παράφροσ ἐκεῖνου, τὸν ὁποῖον ἔτρεφον πρὸς ὑμᾶς. Τὸ εἰξεύρετε ὅτι ἦσθε τὸ πᾶν δι' ἐμέ!.. Ναί, ναί, μειδιάτε!.. Σᾶς προκαλοῦν τὸν οἶκτον αὐτὰ τὰ ὁποῖα σᾶς λέγω;

— Καθ' ὄλου, φίλτατε! Μοῦ προξενοῦν μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἐξακολουθήσατε.

— Σᾶς ἠγάπων τόσοσ, ὥστε πιστεύω ὅτι θὰ παρήκουσ καὶ αὐτὴν τὴν θέλησιν τῆς μητρός μου χάριν ὑμῶν, ἥτις ἦσθε δι' ἐμέ τὸ πᾶν!.. Δὲν ἐτόλμησα τὸ τοιοῦτο καὶ καλῶς ἔπραξα. Ὅθ᾽ κατηγόρουσ τὸν ἑαυτὸν μου σήμερον ἐπὶ ἱεροσουλᾶ, ἐὰν ἤθελον προξενήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐλαχίστην θλίψιν. Ἡ μήτηρ μου χάριτι θεῆς οὐδέποτε ἔμαθεν ὅτι σᾶς ἐνυμφεύθην... Ὅτε δὲ σᾶς ἐνυμφεύομην κατὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος σας, τὸ ἔπραττον διὰ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσω ὑπαρξιν εὐδαίμονα, ὑπαρξιν πλήρη στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως, εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον σᾶς ἐζήτησιν καὶ τὸν ὁποῖον ἐνόμισα ὅτι εὔρον εἰς ὑμᾶς.

— Λοιπόν; εἶπεν ἡ "Ἐλλεν, βλέπουσα ὅτι διεκόπτετο ὡσεὶ ἐβασανίζετο ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων. Ἐμπρός!.. Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐταὶ ὄλαι αἱ ὠραῖαι φράσεις εἶνε τόσοσ λαμπρὰ προπαρεσκευασμένα, ὥστε γνωρίζετε ἐκ στήθους τὴν συνέχειαν... Σᾶς ἀκούω· ἃς ἴδωμεν!

— Εἰς μάτην χλευάζετε. Ὅ· ἀκούσητε τὰ

πάντα σήμερα, ἀφοῦ ἐκρίνατε καλὸν νὰ ἔλθητε νὰ μας ἐνοχλήσετε τὸν πατέρα μου καὶ ἐμὲ ἐν τῇ μονῳσί μου!.. Ὡ! σὰς ἠγάπησα ὅπως δὲν ἀγαπῶσιν ἄλλοι!.. Καὶ τίς δὲν θὰ σὰς ἠγάπα; Τὸ λατρευτὸν ἐκείνο μειδιάμα τὸ ὁποῖον ἔχετε, πῶς νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι εἶνε τὸ ψευδέστατον τῶν μειδιαμάτων;... Ὡ, ταλαίπωρα ὄνειρα τῆς παραφροσύνης μου!.. Δι' ἐμὲ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο εἰς τὸν κόσμον ἐκτὸς ὑμῶν! Τὴν ἡμέραν δέ, καθ' ἣν συγκατετέθητε νὰ γίνητε ἰδική μου, πιστεύω, ὅτι οὐδεὶς ἐδοκίμασέ ποτε τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἤσθασθην.

— Φιλτατέ μου Ροβέρτε, εἶπε διακόπτουσα ἡ Ἑλλεν μὲ τὸν ἰδιάζοντα αὐτῇ ζηρὸν τόνον φωνῆς, ὅταν εἰς ἀνὴρ δύναται νὰ λέγῃ αὐτά, ἔστω καὶ ἀφοῦ ἐπέβη ἡ ἀπογοήτευσις, δὲν δικαιοῦται νὰ λυπηταὶ διὰ τὸ παρελθὸν καὶ νὰ ἐλέγῃ τὴν γυναῖκα. Σὰς ὀρκίζομαι—καὶ ὀμιλῶ σοβαρῶς—ὅτι οὐδέποτε ἔσχον ἐγὼ εἰς ὅλον μου τὸν βίον, οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν μέρους τῆς ἐξάλλου χαρᾶς, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ἠμιλεῖτε.

— Δὲν δικαιοῦμαι νὰ λυπηθῶ! διὰ τί;

Καὶ ὁ Ῥοβέρτος ἐξεράγη εἰς γέλωτα.

— Δικαιοῦμαι νὰ λυπηθῶ, ἐξηκολούθησε, διὰ τὴν προδοθεῖσαν καλὴν μου πίστιν, τὴν μαστιγωθεῖσαν εἰλικρινειάν μου, τὴν ἀνόητον ἐμπιστοσύνην μου, τὴν ἡλίθιον ἀφοσίωσιν. Τί τὰ ἐκάματε ὅλα ταῦτα;.. Τὰ διελύσετε, τὰ κατεπατήσατε, τὰ ἐρραπίσατε κακοβούλως.. τὰ συνανεμιξατε μὲ τὰς μικρὰς σὰς χεῖρας καὶ τὰ ἐρρίψατε μακρὰν ὡς ἄχρηστα!

— Αὐταὶ εἶνε φράσεις χυριστορημάτων! ἀπήντησεν ἡ Ἑλλεν ὀρθομένη αἰφνης. Σὰς ἠγάπησα ὅσον ἠδύναμην ν' ἀγαπήσω. Ἡμῖν εἰλικρινῆς ὅπως σεῖς, ἠπατήθην ὅπως σεῖς. Δὲν ἦσθε ἴσως ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον νύχόμην νὰ εὔρω, ἐγὼ δὲ δὲν ἦμην βεβαίως ἡ γυνή, ἥτις σὰς ἤρμοζεν... Σεῖς ἦσθε πολὺ ρομαντικός, ἐγὼ πολὺ πρακτικὴ καὶ... πολὺ ἀμερικανίς, ἂν δύναμαι νὰ εἶπω. Ἀλλὰ τί νὰ γείνη! Αὐτὸς εἶνε ὁ βίος. Ὅτε δὲ ἐνόησα ὅτι κακὰ ἔκαμα νὰ δεχθῶ τὴν χεῖρά σας, ἦτο πλέον ἀργά... Ναί!.. Τότε...

— Τότε, διότι ἠπατήθητε σεῖς, ἠπατήσατε καὶ ἐμὲ! Ἐμὲ!

— Ἐλάτε δά! Ὡ! ἡ ἐξήγησίς μας θὰ περὶεσθῇ, βλέπω, εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ζηλοτυπίας. Θὰ μοὺ ὀμιλήσετε πάλιν περὶ τοῦ Βαρέσκου. Ἀπέθανε, σὰς εἰδοποιῶ, ὁ Βαρέσκος! Ἀπέθανε ταφεὶς ὑπο τοὺς θριάμβους του! Μάλιστα, εἰς Βουένος Ἀῦρος ὅπου εἶχε μεταβῆ διὰ νὰ παραστήσῃ μίαν τῶν ὀρχηστικῶν του συνθέσεων... Λοιπὸν ὅ,τι καὶ ἂν εἶπητε διὰ τὸν Βαρέσκον...

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα, ἂν οὐχὶ ἡ μνήμη, μοὺ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον... Οὐτε κἀν τὸν ἐγνώριζα...

Σὰς λέγω μόνον ὅτι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν παρέβητε τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐδώσατε, καθ' ἣν ἐρρυπάνατε διὰ βορβόρου τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο καὶ ὄφειλε νὰ σὰς ἀνήκῃ, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπαύσατε πλέον ἀπὸ τοῦ νὰ εἴσθε δι' ἐμὲ ἡ μήτηρ τῆς Κυπριανῆς καὶ ἡ κίμησσα δὲ Μομβρέν, ἦσθε δὲ μόνον μίᾳ οἰαδῆποτε τυχοδιώκτις ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλλεν Μόργαν, τὴν ὁποίαν ἀφοῦ συνήντησα καὶ ἐλάτρευσα, ἤθελα νὰ λησμονήσω, νὰ λησμονήσω διὰ παντός, διὰ νὰ μὴ φέρω ἐν ἐμοὶ ὡς πληγὴν τὴν ἐπάρατον αὐτῆς μνήμην.

— Τὴν ἐπάρατον μνήμην; Εἴσθε εὐτυχῆς περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπιθέτων, βλέπω!.. Τὸ δυστύχημα εἶνε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλλεν βραδέως, ὅτι δὲν θραύεται διὰ τῶν λόγων ἐκείνο τὸ ὁποῖον ὁ νόμος ἐδημιούργησε, καὶ ἐδημιούργησε καλῶς... Δὲν δύνασθε νὰ μ' ἐμποδίσητε νὰ εἶμαι ἡ κυρία δὲ Μομβρέν, ὅπως δὲν δύνασθε νὰ μὲ κάμψετε νὰ μὴ εἶμαι ἡ μήτηρ τῆς θυγατρὸς μου!.. Ἄν δὲ ἐλπίζετε ἐπὶ τοῦ διαζυγίου...

— Ἐπὶ τοῦ διαζυγίου;

— Ναί, τότε πρέπει νὰ στείλετε καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἥλιον!.. Διὰ νὰ διαζευχθῶμεν ἀπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσις μου, καὶ τὴν συγκατάθεσιν ταύτην...

Καὶ ἐσταμάτησεν ὀρθία ἐνώπιον τοῦ Ροβέρτου, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ κάθηται, τύπτουσα δὲ τὴν τράπεζαν μὲ τὸν δείκτην κυρτωμένον, ὡς νὰ ὑπεσημεῖοι διὰ τοῦ ἐρρυθμοῦ ἐκείνου ἤχου πᾶσαν συλλαβὴν:

— Τὴν συγκατάθεσιν αὐτὴν, δὲν—θὰ—τὴν δὴ—σω!

Τὸ μόνον κηρίον τὸ λάμπον ἐν τῷ σκιόφωτι τοῦ θαλάμου ἐκείνου, ἐφώτιζε τὴν ἀποφασιστικὴν, αὐστηρὰν καὶ ψυχρὰν μορφήν τῆς εὐείδους γυναικός, ὅτε δὲ καὶ πάλιν ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ἐντὸς τοῦ θαλάμου, ὅτε μὲν ἐδουθίζετο εἰς τὴν σκιάν, ὅτε δὲ ἐνεφανίζετο φωτιζομένη ἐκ τῆς ἀντανάκλασεως τοῦ φωτὸς τοῦ ἐν τῇ ὀδῷ φανοῦ τοῦ φωταερίου· ὁ δὲ ἐρρυθμὸς θροῦς τῆς ἐσθῆτός της ταλαντευομένης παρὰ τὰς πτέρνας της ἀντήχει ὡς κρότος ἐκκρεμοῦς.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος, τῆς συγκαταθέσεώς σας διὰ νὰ ἀποχωρισθῶ ὑμῶν.

— Ν' ἀποχωρισθῆτε;

— Καὶ διὰ παντός νὰ εἶμαι ἀπέναντι ὑμῶν ἐντελῶς ξένος.

— Ἐένος, σεῖς;

— Ἐγὼ ὁ γάμος μας εἶνε ἄκυρος, σὰς προειδοποιῶ... ἢ μάλλον, σὰς τὸ ἀναγγέλλω.

— Ὁ γάμος σας μετ' ἐμοῦ;

— Ἐντελῶς ἄκυρος. Ἀγοράσατε ἓνα κώδικα καὶ εὔρετε τὸ Α'. Βιβλίον, Ε'. τίτλον...

— Κεφάλαιον;

— Κεφάλαιον Δ'.

— "Ω! βλέπω ὅτι εἴσθε καλὰ πληροφορη-
μένους, φίλτατε. Φανερόν εἶνε ὅτι ἐβασανίσατε
τὰς σελίδας ἐκείνας, ὅπως στραγγίζουσι τὸ ρυθ-
χον διὰ τὸ ἀφαιρέσουν τὸ νερόν... Εἶνε ἐργασία
εὐγενεστάτη. ἄξια καθ' ὅλα ἐνὸς εὐπατρίδου.
δὲν νομίζετε; Λοιπὸν εἴσθε βεβαίως; Ἐγὼ δὲν
εἶμαι τίποτε, τίποτε ἀπολύτως; Ὅλως διόλου
τίποτε; Μία ξένη; Μία διαβάτις;.. Αὐτὴ εἶνε
ἡ γνώμη σας;

— Εἶνε ἡ βεβαιότης μου.

— Καὶ μοῦ τὸ λέγετε αὐτὸ ἀπαθέστατα, ὡς
ἀγαθὸς οἰκοκύριος ἐξοφλῶν τοὺς λογαριασμούς
του... «Πάρε καλὸ μου κορίτσι, αὐτὸ ἔχεις νὰ
λάβῃς!» Τίποτε!.. Ἐνας χαιρετισμός. Καλη-
μέρα—καλησπέρα! Καὶ ἐτελείωσαν τὰ πάντα!
Εἶνε πολὺ ἄκροτον πρᾶγμα· πολὺ εὐκόλον· πολὺ
νόστιμον· ἀλλὰ ἔχει ἓνα ἐλάττωμα, ὅτι εἶνε
ἀδύνατον.

— Νομίζετε;

— Εἶμαι βεβαία. Ὑπάρχουσι δικασταὶ εἰς Πα-
ρισίους καὶ δικολάβοι εἰς Λονδίον. Ἐπικαλεῖ-
σθε τὸν νόμον; Ἐστω, ἄς κρίνῃ ὁ νόμος! Συλ-
λογιζόμεθα ὅμως τοῦ θὰ εὑρετέ δικαστήριον τὸ
ὁποῖον θὰ διακηρύξῃ, ὅτι ἡ γυνή, ἧτις ἐγέννησε
τέκνον εἰς τὸν κόμητα Μομβρέν, δὲν εἶνε κό-
μησα Μομβρέν, ἀφοῦ ὁ κόμης ἔδωκεν αὐτῇ τὸν
λόγον τῆς τιμῆς του ἐνώπιον μιᾶς ἀρχῆς!..
Καὶ ἡ θυγάτηρ μου; Μήπως θὰ μοῦ ἀποδει-
ξῆτε μὲ τὸν κώδικα ἀνὰ χεῖρας ὅτι καὶ αὐτὴ
δὲν εἶνε ἰδική μου; Εἰξεύρετε ὅτι δὲν ἀγνοῶ
ποῦ εὐρίσκετε! εἶπεν ἡ Ἑλλεν σταθεῖσα ἔμ-
προσθεν τοῦ Ροβέρτου, ὅστις ἠγέρθη.

Καὶ τὸν προσέβλεψε τόσον παραδόξως, ὥστε
ἐνώησεν αὐτὸς ὅλον τὸν κίνδυνον, ὃν ἠπειλεῖ
τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

— Τέλος πάντων, εἶπεν, ἔμαθα ὅ,τι ἤθελα νὰ
μάθω. Ἐρχόμεθα νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ μαρκη-
σίου δὲ Μομβρέν νὰ δεχθῇ τὴν νύμφην του ὅπως
εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του κρατοῦσα ἐκ τῆς
χειρὸς τὴν ἐγγονήν του. Ὁ μαρκησῖος δὲν κα-
τεδέχθη νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ· ὁ δὲ υἱὸς του μοῦ
ἀπήντησεν αὐτὰ ὅπου ἤκουσα. Πολὺ καλὰ! Ὁ
πόλεμος ἐκηρύχθη. Ἄλλ' ἡ κόμησσα δὲ Μομ-
βρέν θὰ σας ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶνε τυχοδιώκτρια,
ὅτι ἔχει τὸ δίκαιόν της, ὅπερ θὰ ἐνεργήσῃ
ὅπως ἀναγνωρισθῇ καὶ καταστῇ σεβαστόν. Δὲν
θὰ βραδύνῃ.

Καὶ πορευθεῖσα ἔσυρε σφοδρῶς τὸ σχοινίον
τοῦ κώδωνος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ροβέρτος ἐξεπλήσιστο, αὐτὴ ἤρ-
χισε νὰ γελάῃ γέλωτα ξηρόν, νευρικόν, ὀργίλον.

— "Ω! δὲν θὰ ἀνκοινώσω εἰς τὸν ὑπηρε-
τήν τὰ μυστικά μου, ἡτυχάσατε! Ἐπείγομαι
μόνον νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους. Ἐχω ἀκόμη
μῖαν ἀμαξοστράχιν.

Καὶ παρετήρησε τὸ ὄρολόγιόν της.

Μία θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν.

— Τὸν λογαριασμόν, εἶπε, μῖαν ἀμαξάν, καὶ
καταίβατε τὸν ὀδοιπορικόν μου σάκκον.

— Πολὺ καλὰ, κυρία.

Ἡ Ἑλλεν ἐστράφη πρὸς τὸν κύριον Μομβρέν
καὶ καταμετροῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός
ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, εἰρων, μὲ μειδιάμα
λεπτὸν ὑποκρύπτου ἀυθιχῆ ἀπειλήν:

— Καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον, darling! εἶπεν
αὐτῷ.

Καὶ τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο θαυπευτικόν ὄνομα εἰσ-
ήρχετο εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου ὡς βελόνη πε-
πυρακτωμένη.

Κατῆλθε ταυτοχρόνως μετὰ τῆς Ἑλλεν.
Ἡ ἀμαξά δὲν εἶχεν εὑρεθῆ. Εἰς τῶν ὑπηρετῶν
τοῦ Μεγάλου Μοναρχοῦ εἶχε μετακομίσει τὸν
ὀδοιπορικόν αὐτῆς σάκκον.

— Ἐστω, εἶπε, θὰ ὑπάγω περὶ εἰς τὸν
σταθμόν.

Ἐστράφη πρὸς τὸν Ροβέρτον καὶ εἶπεν αὐτῷ
μὲ σαρκαστικὸν μειδιάμα!

— Δὲν σας ζητῶ νὰ μὲ συνοδεύσητε.

Κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην τῆς νυκτός, ὅτε
ἐξῆλθε μετὰ τοῦ κόμητος, ἡ ὁδὸς ἦτο ἰρήμη,
τὸ Μελέν δὲ βεβουλισμένον εἰς ὕπνον· οἱ δύο ἄν-
δρες, ὅστινες τοὺς εἶδον ἐξεληθόντες ἐκ τοῦ νο-
μαρχείου, μόνον σχεδὸν διήρχοντο πρὸ τοῦ κε-
κλεισμένου ξενοδοχείου, καὶ ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ
φανοῦ τοῦ φωταερίου ὁ Γκενώ καὶ ὁ Καπποῦ.
Ἐκθαμβοὶ παρετήρησαν τὴν Ἑλλεν, ἣν δὲν
ἐγνώριζον.

Τότε τὸ ὄμμα αὐτῶν τὸ ὀξύτατον ἐνόμισεν
ὅτι ἀνεγνώρισεν ἄλλην τινὰ γυναῖκα.

Ἡ Ἑλλεν ἐβάδιζε ταχύτατα ἐξαφανιζομένη
ἤδη εἰς τὸ σκότος, ἐντὸς τῶν ὁδῶν τῶν ἀγροῦσῶν
πρὸς τὸν σταθμόν, ὃ δὲ Ροβέρτος ἀναμνησκό-
μενος ὅ,τι αὐτὴ εἶπε, λόγον ποιουμένη περὶ τῆς
Κυπριανῆς, ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὴν κατοικίαν
τοῦ ἔγραψεν ἀμέσως ἐν τηλεγράφημα πρὸς τὸν
Ρωμανὸν Ρυῶ εἰς Βιλλερβίλλην, καὶ διέταξε
τὸν θεράποντά του νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸ τηλε-
γραφεῖον ἐν πάσῃ σπουδῇ.

Προσέθηκε δέ:

— Αὔριον θὰ ὑπάγωμεν εἰς Φονταίνεβλώ.
Οἱ ἑξάδελφοί σου Δεβραὶ δὲν εὐρίσκονται εἰς
Ἄδων;

— Μάλιστα, κύριε κόμη.

— Θ' ἀνεδέχοντο ν' ἀναλάβωσι ν' ἀνατρέψωσιν
ἐν παιδίον;

— Βεβαίως, κύριε κόμη.

— Θὰ μὲ ὀδηγήσῃς πρὸς αὐτούς.

— Πολὺ καλὰ, κύριε κόμη.

— Πήγαινε γρήγορα!

(Ἐπεταί συνέχεια).